

[Aksel Larsen.]

ikke inddrages af samfundet gennem modregning ved folks skattebetaling, men det skal, som man gør det i Sverige, direkte udbetales til børnenes forældre, fortrinsvis til moderen. Det stiller vi forslag om. Vi foreslår samtidig, at børnetilskuddet kommer op på en nogenlunde rimelig højde, så det kommer til at udgøre 300 kr. pr. barn, og vi foreslår, at børnetilskuddet ikke alene ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt, men heller ikke må medtages ved det statistiske departements kvartalsvise beregning af detailpristallet. Det vil være et fremskridt, hvis dette gennemføres. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, hvis jeg siger, at dette også er i den smukkeste overensstemmelse med, hvad det ærede medlem hr. Hans Knudsen på socialdemokratiets vegne i november måned i fjor lovede at socialdemokratiet ville være med til at gennemføre, og jeg anbefaler vore ændringsforslag til tingets velvillige behandling og navnlig til socialdemokratiets velvillige overvejelse inden afstemningen.

Men så er der skattelettelse. Ja, også her er det sådan, at regeringen byder lidt, og socialdemokratiet byder lidt mere, og naturligvis, får vi valget mellem disse to forslag, foretrækker vi socialdemokratiets, fordi det, omend det er for ringe, så dog giver lidt mere end regeringens og de radikales forslag. Men vi kan ikke indse, at regeringsforslaget eller socialdemokratiets forslag giver det, som man fra socialdemokratisk side kalder håndgribelige skattelettelse. Vi har fået en meget interessant belæring om, hvad socialdemokratiet forstår ved skattebyrden, gennem den udredning, det ærede medlem hr. H. C. Hansen gav.

Det ærede medlem påstod, at under regeringen Hedtoft var skatterne faldet, og så tilføjede han: i forhold til nationalindkomsten. Men det vil altså sige, at skatterne meget vel kan være steget for den enkelte, selvom de er faldet i forhold til nationalindkomsten, og jeg tror nu nok, at det er det sidste, man må se på, altså om skatterne er steget for den enkelte. Nu er forholdet det, at her kommer regeringen og tilbyder en beskeden skattelettelse, og socialdemokratiet tilbyder lidt mere skattelettelse, idet begge parter påberåber sig, at efter deres nøjagtige udregninger kan Danmarks øko-

nomi og Danmarks valuta lige akkurat bære dette. Men ingen af parterne taler om, at på grund af befolkningens indtægtsfremgang i kroner i løbet af kalenderåret 1952 vil de direkte skatter her i landet for finansåret 1953—54 formodentlig blive 150 mill. kr. højere end for det finansår, der slutter om et par dage. Det er heldigt for de to skattelettende parter i denne debat, at valget er overstået, før skatteborgerne her i landet får deres skattebilletter, i hvert fald i de aller fleste kommuner, for nu kan man i valgkampen fortælle, at der er store skattelettelse undervejs. Man kan få en mængde af vælgerne til at tro på det, og når vælgerne så får skattebilletten, vil de opdage, at de alligevel i år skal betale mere i skat, end de har betalt i fjor. Men det kalder jeg ikke håndgribelige skattelettelse; det vil blot sige, at skatteforhøjelserne bliver lidt mindre, end de ellers ville være blevet.

Man må samtidig se på baggrunden for disse såkaldte skattelettelse, nemlig de hidtil gennemførte skatteforhøjelser. Der har været talt noget om agitationen forud for valget i 1950, og jeg blev aldeles ikke forbavset, da det ærede medlem hr. Poul Møller var i stand til med et passende udsnit af det konservative valgmanifest fra 1950 i hånden at dokumentere, at de konservative også har bebudet, at der ville blive lagt øgede byrder på befolkningen. Der var i det konservative valgmanifest noget for enhver smag; der var løfter om skattelettelse og løfter om øgede byrder o. s. v., så man vil selvfølgelig altid kunne tage valgmanifestet frem og ved hjælp af det begrunde den politik, man har været med til at gennemføre siden. Men det, der var det store indtryk i befolkningen under de konservatives agitation forud for sidste valg, var det, der var udtrykt på de konservatives kæmpemæssige plakat: „Fæld regeringen, så falder skatterne“, ligesom det, der var det store indtryk af venstres agitation under valgkampen i august—september i 1950, var venstres sædvanlige store plakat: „Stem for frihed, stem venstre“.

Nå, regeringen faldt ikke, den fortsatte, for den havde fået sit partis mandattal her i tinget forøget ved valget. Men den valgte senere at gå, og vi fik den nuværende regering. Hvad var det første, denne regering gennemførte? Det var loven om tvungen opsparing, som senere blev yderligere skærpet, og som gennemførtes med den argu-